





245

521





S á l m a =
og
Bænna=Qver,

haldandi

Tvennar Viku = Bænir

og

Eina Viku = Sálma,

á s a m t

Sátida = Missiraskipta = Sakra-
mentis = og Serda = bænum

og

Bæn um góðann afgang.

Selfi einbundið á Skrifpappir 24 h. Silfur = Rönt.

Videyar Klaustri, 1838.

Prentað á Forlag Sekretéra O. M. Stephensens,
af Bókprýðjara Selga Selgasyni.





1. Vikusálmur og Bænir.

Sunnudags Morgun-sálmur.

Lagid: Þér þadit gjerum.

Sjómar ljós dagur, lífs hjatist hogn; sjá! ljós sveit
vefur, sól nót burtþrefur; eun þodur alda, eitt
um gjalda, þok skal þrefalda.

2. Lof hátt skal hljóma, hjálp og náð róma, Gud's
geymslu bestu, gæðsku nægd mestu; þaklátir þrejum,
þar til burtdeyrum, synd hatur segjum,

3. Vort kall vel rækjum, vort gugu rétt sakjum,
óttumst Gud einu, elskum dygd hreina, sátt og samlyndi,
sem er lífs yndi, bæn og blidlyndi.

4. Verum vongóðir, vel þottumóðir, þrantir of
þrejum, þó hér strid hejum, síst Drottinn sefur, sinni
líkn hefir, heitid, hjálp gífur.

5. Mitt líf, minn andi, mín raust söngjandi,
ó! Gud upphæda! um þinn þris ræða, vet sé vidtámi;
vegsemd skal samnu, þér og þok, Amen!

Sunnudags Morgun-bæn.

Mín sála lofar Drottinn og minn andi gleðst þ
Gudi þrefhara mínum! þó hann hefir gjört

mikla hluti við mig; hann hefir minnst sinnar mistunar, og völduglega vörðveitt oss í næturinnar mikrum, gæfid oss vært að sofa, og heilbrigðum upp áttur að standa. Öffrum þar fyrir Drottni þacklætinu, og gjöldum enum Hærsta vor helt! Það sé vor ydja og einka unadsemd nú strax á morgni þessa Drottins dags; því þess vegna erum vér svo dásamlega verndadir í nótt og allt hingatil. G'eynum ekki, að dagurinn er einum til þess ætlaður og gæfinn oss, að vér á honum minnast stulum Drottins dásenda, og helga vora fátu, með bæn og andakt, honum til þjónustu. Drottinn Gud! án þín megnun vér ekkert; send oss því þinn anda, sá er upplýsi oss og leiddi í allan sannleika, svo vér hafa kynnum vora lýstingu í þínu lögmáli. Gef oss með breinu hjarta að birtast fyrri þér! upplýs vorn skilning; helga vorn vilja fyrri þitt ord í dag, svo vér af þess heyrn og lestri færa kynnum mikinn dæmt þér til dýrðar, en oss til víkuglegra fálubjálpar nota, fyrri vorn Frelsara Jesúm Kríst, Amen!

Sunnudags Qvöld = salmur.

Lagid: Það sé þér góð gjörð.

Gólin vann, ljós leid, ljúfur Gud mig styðja, í dag vann, og neyd, allei burt að ryðja, af því hans er greid, öllum lífu að bjóða, enn þal mín ydja.

2. Veit mér þrótt, veg þinn, vel, ó Gud! ástunda, og að stjótt, eg finn, enda lífs ígrunda, svo hefi rótt hug minn, hédan burt þá skunda, til feginis funda.

3. Veit mín bád æ er, aðl og mentir dvína, gjörvallt ráð. Gud! þér, gíf eg mitt, andsóma, víðstu náð í nótt mér, nú eg fel í þína, umsóma end mína.

4. Mér ei'neyð mun þá, mædu' og quíða valða, ef lífs:steid og þrá, endar. helid falda, gessit mér þreid, Gud sjá, gleði og dýrd margfalda, um aldir alda.

Sunnudags Qvöld: bæn.

Drottinn! þér einum tilheyrir dýrdin og heidurinn, þacklætid og lofgjörðin. fyrir allt gott ofþ veitt og gessit, og einkum fyrir þessa dags dýr: mætu velgjörðir. Eptir þinni mikilli misfunsemi, hefir þú ekki einungis verðveitt vorn andardrátt, gládt og endurnært vort líf með margfoldum gædum, heldur þar á ofan framboðid ofþ, í þínu sannleiksins ordi, lífid og sáluhjálpinu fyrir Jesúm Kríst; kénnt ofþ að þeckja með ólin til vorrar betrunar, og sjóat ofþ mátonn hvernig vér lífa ættum, svo vér réttilega kynnum að færa ofþ í nyt og glesja ofþ við þínar gáfur, gætum vongladdir umborid mótlætid og fengjum stádist á þinni vondu tíð. Þú hefir, í þínu heilaga ordi, látid sannfæra ofþ um það, sem vér annars daglega þreifum á í vorn lífi: að þú ekki viljir syndugs manus dauda, heldur að hann betri sig og lífi, já lífi hér svo farsæll, sem unnt er í þessu daudlegleikans holdi, en eilíflega fullsæll annars heims. **D!** að allt þetta væri ofþ nú ekki þegar gleymt, heldur að vér í qvöld útast sofna mættum með þeim einlæga ásetningi: að komanda morgni og

alla vora æfi hédanaf, að framkvæma það í
verkinu, sem vér af Guds orði numid höfum;
þvo verður svefajna oss í nótt og allar nætur
var og blefskadur, og vor síðasti danda dúr sálu-
hjálplegur innangangur til eilífs ljóss og lífs,
Amen!

Mánudags Morgun-sálmur.

Söngur: Herra! þér þal heidur og lofning greidda.

Morgunstandin mig hín skjera hjætir, mér náttblund;
minn gæfni vera, sætir, Gud eg beidi: glæp mig
fjendi, gæfuleidit, greiddi' og neydir bæti.

2. Á dags róli og í bólt náða, andnuhjól þó blit-
ist, stjöld dæda, veri landi, voru' og standi, varni
grandi, Gud huggandi hrjáda!

3. Blitning jarðar, breyting daga' og nætur, beint
ággægar, Gud svo hagar matur, eins nátt-blund,
sem árdags slund og adrar mundir, fjæta lundir lætur.

4. Er þér síðast að vandræði sjánum, eil þau græðast,
þess dætur gæðir, er sáum; heims um svæði, hug þó mæði,
heildi, vafæði, ædra næði náum.

5. Mig veslönun, minn Jesú! ásjáðu, mér inndæl-
ann sögnud tælar ljáðu! tíð er draumur, tími naumur,
tál heims glaumur; að mér annum gáðu!

6. Þessi dagur, þá lífs-tíðum hallar, þér burt-
dragast hljóta' um síð gjörvallar. Þeim Alvalda, þvæ
þal gjalda, þann margfalda, þís um aldir allar.

Mánudags Morgun-bæn.

Ósa þú Drottinn, mín sál! og allt hvað í mér
er vegsami þans heilaga nafu! þig viljum vér

þakklátir þrifa, vor Skapari og vor Gud! sem oss vardveitt hefir frá allri ólúðu á aflidinni nóttu, gífir oss vörð og ró, og með endurnær-
andi svefni styrkt svo vora frapta, að vér gétum nú með hraustum lífhama og glöðværum anda gengid til vorra sýslana, mætt dagsins mæðum, og dýrkað þig með trúlyndu erfidi í þeirri stétt, sem þín a'vísja forsjón hefir oss í setta. **Æ!** allt eru þetta fædurlegar velgjördir við oss óverduga, góði Gud! þó vér svo sjaldan höfum við þær kannað, og — því midur — enn sjaldnar brúkað þær svo trúlega, sem þú tiláttað hefir. **Fyrir-
gíf, mildi Fadir!** vora vangættlu, fyrri Jesú skuld!
og gíf oss náð þína framvegis, að vér ætíð minnugir séum, hverjum vér höfum líf og brausta frapta að þakka, og til hvers og hvernig vér verja egum þessum dýrmætu gáfum, svo vér ætíð séum vissir um þína veipóðrun á oss. **Þát** þenna þánka vakandi vera í vorum sálum á þessum degi, í öllum vorum verkum og umsvifum, þá minni vor forirtæki vel lúkað, þín náð fylgja oss, og þitt fulltíngi styrkja oss; því hefur þú lofað, og þín loford bregðast aldrei; öll þín fyrirheit eru já og Amen!

Mánudags Qvöld-sálmur.

Lagid: Lángar mig í lífs höll.

Svíld er þægust þjáðum, því hún hressing tilþyr,
Guds að gæðstu ráðum, gjörðist nóttin mörk

hýr, skjær frá hýði og láðum, laungum þegar sól sýr,
 aptur værd að sýr.

2. Lof þeim Lífs: forlingja, líf sem geymir vort þrátt,
 særlega skal sýngja, sál og tunga mín hátt; nýrri náð
 umfringja, nú mlg lætur sian mátt, og hlýnnir að dátt.

3. Nú áfalla nótt varn, náðir lúdir fá menn, all-
 onn hennar óttann, yfirgnæfir værd enn, lífs umferðar
 flóttann, sarsæl endar hvíld senn, laun fáum þá þrenn.

4. Mína daga mig lær', minn Gud! telja svo hér,
 að eg stíngi alluær, er síðasta qvöld mér, endíng' þegar
 öll fær, æfistundin hjá þér, þú betra líf lær.

5. Mær hlíf minn Gud vel eg, mínum lífs á vegl,
 aldur hvar sem el eg, eins á nótt og degi, forsjón
 hans mlg fel eg, fyrir tign hans hnegi, og æðst lof segi.

Mánudags Qvöld-barn.

Vertú hjá oss, Drottinn! þvísad qvöldu tekur;
 dagurinn er þegar lídinn og mirkírd yfirfell-
 ur. Steifandi eru þær hástafendur, sem oss og
 voru veifa lífi mátté búnað séu á þessari nóttu;
 æ! vér veifar og flammshnar manneskjur þessum
 þær hverki né fáum þeim afstýrt. Vor máttur er
 rífr, en vöðinn hvervetna, þorsin mikil; vertú því
 ekki flarlægur, heldur stóttu hjá oss Drottinn, vort
 hjálpræði! á þér einum er öll vor von, lát oss ekki
 til flammur verða. Þú ein þessir grant og sjer
 hvílskt fladræði þessi nótt mátté hafi oss búid, þú
 veitst líka ráð og meðöl til að afvenda því; þinn
 er mátturinn og dýrdin að eilífu. Banna öllum
 vöð að granda oss eða nokkru því, sem þú oss

gæfð hefir til yndis og nota í lífinu. Þín ná-
lægd umkringi oss, þinn máttur hlífi oss, þín for-
sjón vafi yfir oss, þá kann oss ekkert illt að henda,
svo hlýtur ógæfan sjálf að snúlast oss til væðdar
og heilla. Í því trausti leggjum vér oss óhultir
til sofnis, offrum þér audmjúku þacklæti fyrir
dagsins velgjörninga, og afhendum oss svo, með
lífi og sálu og öllum efnum í þínar hendur. Vertu
hjá oss í vöku og svefni, og vertu vor Gud í lífi
og dauda, Amen!

Þriðjudags Morgun-sálmur.

Lagid: Gæðir vor, sem á himnum ert.

Ljófid dags sagurt ljómar enn, líf breiðir út og gleð'
í seun; minn fyrsti þákti því nú sé, þacklæti Guði
láta' í té, að eg uppreisinn frór og frí, farid gét til
míns verks á ný.

2. Í væðdar flauti sætt eg soaf, soefninn mér nýa
frapta gaf, minn líkham', sál' og hús mitt hér, í hendi
geyndir, Dróttinn! þér, sú fædurlega forsjón þín, forði
að hefir oss neyd og þín.

3. Hér fyrir sál og málid mitt, minn Gud! veg-
samar nafnid þitt; míns hjarta traust og athvarf allt, á
meðan lífi' eg vera flalt; því hvern, sem á þér hefir
trú, Herra! ei yfirgefur þú.

4. Hjálp! eg uppfylli hér í dag, hvað þú bandst og
minn styrkir hag, ætíð stunda með allri gát, annara'
og mína velferd lát; fátæpum Jesú fylgja hér, svo
sál' eg himna dýrd hjá þér.

Þriðjudags Morgunbæn.

Þessþing þú ound mín Drottni Gudi þínum, þínum
 verndara og viðhaldara, er svo fædurlega hefir
 vakad yfir oss með hlífð sínni og varðveislu á
 unnlidinni nóttu, að ekkert vondt hefir náð að snerta
 oss, né það oss viðfémur; mikkrid gjörði hann oss
 að verju, hollu- rúmid að gríðastad, svefninn að
 endurnæringu, og nú gefur hann oss með nýjum
 degi nýja rofjend um það, hverfu hjartanlega
 góður og gæðskurður Faðir og verndari hann er
 síma vanmáttngu barna. Vör viljum þvi upp-
 vaknadr byrja þína lofgerð, framteija þínar vel-
 gjördir, og með hjartans þaðlæti vidurkenna
 vörn óverðugleika til þeirra og alls þess góða, er
 þú á afldinni nóttu og allt hlúgað til hefir aud-
 sýnt oss. **Æ!** hvað erum vér, Drottinn! að þú
 audsýnir oss svo mikla hluti? að þú þannig sýn-
 ir á oss stærð þinnar mistunar og trúfelli? já,
 þvi meira gott sem þú gjörir oss, þvi frammar
 vilti lada oss til elstu og hlýdni vid þig. **Æ!**
 fyll-um vér á þessum degi neita þér, góði Faðir!
 að fylla svo notafæla fylldu vora! nei, í þínum
 farti viljum vér ganga á móti dagssins freist-
 ingum; stattu oss til hægri handar, svo vér ecki
 hrösum, engann h'ut aðhyllumst, sem þú bannað
 hefir, ekkert frammar ástundum, enn að póknast þér;
 og verda fællir vid elstuna til þín; svo verdum vér
 blesadir af þér, blesadir í innangangi og útgangi,
 blesadir fyrir Jesum Kríft, Amen!

Þriðjudags Qvöld = fálmur.

Lagid: Hjartad, þánlar, hugur, sinni.

Ljós á vængum leid einn dagur, lengst í vestrið frá
ofs inn; einn þú veitst hvert annar sagur, í austri
rennur nokkurt sinn; Herra Gud! sem hefir rétt, hlímin
ljósum midln sett; ótal vitstu verkin ljóma, vald og
gæðsku' er þína róma.

2. Þér af hjarta þöfum gladir, þenna líðinn sala
dag; öllum meinum af verndadur, allra leitst í mildi
hag. Gef ad minnumst allir á: enn nær dauda bar
ofs sál! gef því lífid vel svo vöndum, vís sé hlífð í
þínum höndum!

3. Blund á ofs lát setann síga, sig hér þinni Gæð:
ur: vörn, í nótt, sem mássé náðald hníga, nú þín aud:
mjúk fela börn. Sofni augad dauda: dúr, draumi
sálin vakni úr, frá náttðægra dymmu hafin, dýrðar
ljófi þínu vafin.

Þriðjudags Qvöld = bæen.

Góði himneski Gæðir! í þér lífum, erum og hrær-
umst vér, frá þér einum flýtur öll góð og öll
fúlkomin gjöf niður til vor; af náð þinni erum
vér til, og þín trúfesti lét ofs aflífa þennann dag;
það vídurkémur vor sala með hjartans þacklæti á
þessari qvöld-stundu. Gæðir! þín góðgírni er og
hefir verid þýrgnæsanleg yfir ofs, en vér höfum
syndgad; vér höfum notid þína velgjörda og
gláðt ofs við þínar gáfur, en tícum gleymt þér,
Gjafaranum allra góðra hluta, og þó hefir þú enn
í dag ekki látid þér leidaft ad gjöra ofs til góða.

Þú hefir verndad oss frá öllu fláðræði, og uppfyllt alla vora nauðpurst, svo vér þvi fúsari og þarengdarsamari vera skyldum til að lifa þér einum í heilagleika og réttlæti; en — æ! vort gáleysi! dagurinn er lítinn, margt gott er á honum forðmad, sem vér þó áttum og kunnum að gjöra, og margt það illt aðhafst, er þú bannad hefir; það vitnar vor samvitka. Æ! ef þú nú vildir gjöra við oss eptir vorum tilverknadi, þá yrði nóttin hegningar = og eynda = nótt og hvílu = rúmid banasæng; en það hugbrenslir oss: að þú ert óendanlega góður og miskunnsamur Gud; þess vegna vogum vér audmjúkir að biðja: lát ekki þína náð við oss með deginum enda taka. Fyrirgef, fyrir Jesú dýra dauda, fyrirgef vorar margfoldu syndir, og frelsa oss frá þeirra straffi og öllu illu á komandi nóttu! vér erum þess fullvissir, að þú heyrir vora audmjúku bæn, þvi hjá þér er mikill fyrirgefning, Amen!

Midvikudags Morgun = sálmur.

Lagid: Þótt sér sátt heilur.

Sátt upp í hæðir, mitt hjarta lypti sér, Gud, sem nú gæðir, mig gleði, losa ber; nýjann dag vott um nýja eg sje, náð nú sem lætur, :,: náðugur Gud í tje :,:.

2. Hans náði heyrar, þá hóf eg andvarp flækt, fúist Góður eyra, sanna mína nauðsyn glögg, þá fyrsta byrjað þorfin vann, um ásjá bad eg, :,: og Amen! sagði hann :,:.

3. Gud hverju gjalda, gjaf þína má eg nú? þóð þús:

undfalta, þér bet eg fram í trú, að um mig hugað einn er þér; gíf gáfur þínar, :,: að góðu verði mér! :,:

4. Enn framur seti, færist eg lífs á leið, gíf æ eg gétu, gengid fram dögða leið! tafmark míns lífs sé tafmark þad, efs fesi' að finna :,: nær flytjumst eilífb að. :,:

Miðvifudags Morgun=bæn.

Lofad og vegsamad sé þitt dýðarfulla nafn, Drottinn Guð! sem enn þá í nótt andsýnt hefur oss vægd og miskun, hlíf oss við öllu mállegu syndastraffi, neyd og elndu, en gíf oss réfsamann svefn og hægga hvíld; vora frapta hefir þú endurnært, og viðhaldið vorri heiðu. Allt gott þyggjum vér af þinni mildu hendi; þú fyllir vor hjörtu með fagnadi, og gífur oss, jafnvel hér á jörðumri, að njóta margskonar unæfenda og ánægju í lífinu. Þú þín veit eg viðhondlan við oss, er einstjær náð og góðgírni; þú hriggir og lyptar oss svo vér því fegnari verðum hugguninni; þú sendir oss móttíðid, til að andmóðja oss, og læra að meta og smækka gleðinnar inndæði. Móttin og mirkíð minnur oss á, hverfu dýrmætur velgjöringur dagurinn og ljósid er, já, að allt það, er þú gjerir, sé harla gott. Gíf oss með þessu hugarfori að taka hverju því, sem oss mæta kann í dag, veri það blíðt eða stíðt, það er oss þó allt höllt og blefsað af þinni hendi, þegar vér að einu lærum að færa oss það í nýtt eptir þinni tilætlun. Vardveit og blefsa oss þínar gáfur, og gíf oss að njóta þeirrar gleði af þeim, sem þér er

þótnanleg. Bænheyr ofð og uppfyll vora naudþurft í dag, eptir þínum dýrðaríkðómi í Jesú Kristi, Amen!

Midvikudags Qvöld = sálmur.

Lagid: Ris upp, mín sál! að nýu nú.

Förir gott allt þig gæfum vér, Gud! sem ofð náð og missun tjer, eg þó sé mærgu minna, líkfsamt gæð þitt, losqvæði mitt, láti náð hjá þér finna.

2. Hjálp í dag tjeðir mikla mér, mig hjartanlega tókst að þér, bænheyrðir blíðt, sem Fadur, mig og mitt hús missunar: fús, frelstir og forforgadir.

3. Allt hvad eg er og andi sá, í mér gladvær, sem hugfar á, að þín dýrd eblast næði, allt hvad minn hag, eblíði í dag, eru þín meðdeild gæði.

4. Eptir þínni elsku og mátt, annastú mig um þessa nátt, sjá ei til synða minna, í daudans neyð, allsherjar Gud! aðstod láttú mig finna.

Midvikudags Qvöld = bæn.

Gilísi, óumbreytanlegi Gud! vorir dagar burtlíða sem fluggi, og allir hlutir fringum ofð umbreytast, en þú ert hinn sami að eilífu, þín ár þrotna aldrei, því hjá þér er engin umbreyting; þín missun og trúfesti er enn hin sama, sem hún frá eilífd verid hefir; þessveгна lifum vér, ó Gud! á þessari qvöldslundu, og hefum fyrir þína náð útendad daginn án flísa og ólúku. Ódaudlegar þakðir séu þér fyrir það, þú gáfist hefir ofð að þekja þig eilífsann og óumbreytanlegann Gud, sem aldrei munt bregðast þeim, er á þig vona.

Dagurinn er lídinn, ljósid flýr of, allt er forgengiðlegt; en það er vort traust og huggun midt í óstöðugleikanum, að vér egum þig að, þú ert vort ljós og hjartans hlutskipti að eilífu. Hingad til þess þú verndad of, og viðhaldið voru lífi; vörðst þú að framhalda sömu gæðstu við of; varðveit of mildilega á komandi nóttu. **Æ!** Þó vér séum þess ómaklegir, sakir vors óstöðugleika í öllu góðu, þá samt vertu of náðugur. Forlát of dagfins margföldu syndir, og syndu of veitum vægd, fyrir Medalgángarans Jesú forþémustu sakir, Amen!

Símtudags Morgun-sálmur.

Lagid: Hjartad, þáttar, hugur, sinni.

1. **A**st þína, Gud enn mér bodar, upprennandi-morgunfót; þig að þrifa, er varðir vöðva, væra, hedið hvíld og skjólt: fyrst skal yðja og munnfins mál, mín afblundi hressa sál, lyptir sét í himna hæðir, um hátíga þína og misfun ræðir.

2. Blunds í fadmi eg lá, sem lídinn, lífa þín vafci og til mín lá; endurnæring, næði, fríðinn, náðug veitti þín forsjá; enn mér nýtt gaff aptur fjör, ótal bjóst mér heilla fjör, er þú vildir að eg hlýti, uppsvaknabur og þeirra nyt.

3. Lífs þess krapta áttir alla, er mér gafftu nýtt í dag; til þín þentja og þig ákalla, í þrautum bet og gleði hag; lífs míns Gæði! lögín þín, lífs-regla sé jafnan mín, yfirvegau ástar þinnar, unadsemdin sálar minnar.

4. Eg vil þín með lotnúg leita, og lífs við sporid.

finna hvort, í elsku' og dýgd þér eptirbreyta, eins hreins
 skilum leynt, sem bert. Þú minn vilja' og veikleik sjer,
 vertu aldrei sjærri mér! leid mig svo fram lífs hvorn
 daginn, lofs að dýrðar erfi' ég huginn!

Simtudags Morgun- bæn.

S frá uppgöngu sólarinnar, allt til hennar nið-
 ergöngu, sé nafnið Drottins veggjafur! þú
 hefir skapað daginn til erfðis, en nóttina til hvíld-
 ar ofis og öllum sköpnum. **Æ!** hvað innilegustu
 ástar þacklæti erum vér nú eðli skyldir að offra
 þér á þessa dags morgni, fyrir svo margna hvíld-
 ar-nótt og værdar blund, er vér allt hingatil
 þegid höfum, en vér þó sjaldnast þekkt höfum,
 því síður þegid sem velgjörð af þinni góðgjörnu
 hendi. Þyrirgef, ó Gæðir! vort athugasleysi, fyrir
 Jesu skuld! og medtak í náð þad ydrandi þackar-
 offur, sem vér nú í hans nafni framberum fyrir
 þig; vér viljum í dag og daglega hédan af sjóna
 vort þacklæti ávartarsamt í veikinu; vér viljum
 láta þad ásannast í orði og athöfnum, að vér
 eðli forgéfinis þegid höfum þína náð, og notid
 verndar og vordveitflu í nótt og hingatil; þér
 viljum vér þjóna, þig elsta og þér hýða; stytt
 ofis með þínum þrapti til að framkvæma þenna
 góða ásetning í dag, svo vér lifa mættum þér til
 dýrðar, trúshyndir og árvakrir í voru falli og erfði,
 ávartarsamir í guðhræðslunni. Stöðugir í bæninni,
 heitir í þacklætinu og lofgjörðinni til þín, þenna
 dag og alla tíma til æfiloka, Amen!

Simtudags Qvold-sálmur.

Dagid: O Fadir himnesti og elisti Gud!

Siminsól vendi í hássins staut inn, húmid ofsbendir til værdar um sinn, leid svo til enda einn lífsdagur minn, líkn vannstu senda mér, Drottinn!

2. Þér, blíði Fadir! lof þýðasta ber, þú mig vernd: adir og öllu frá mér, grandi-vísadir þín gnæfandi hér, gæðska, blefsadi hvað mitt er.

3. Þú, sem vel greiðir mér gæfunnar stig, gjör það eg beidi: þín Födur-hönd mig, annist og leidi, mín önd strugg sig, í lífi og deyd reidir á þig.

4. Þú skal svo hryndin durt ángist og þrá, er værdar-stundin mér gleðileg þá, síðasti blundur þó sígi mig á, sælum Guds fundi mun eg ná.

Simtudags Qvold-bæn.

Gud! vertú ofþ syndugum líknsamur! dagurinn er að qvoldi-kominn, og vér svo einum degi nær fluttir-eilífeinni, vorum reikningsflapar og uppsléru tíma; vitri nú vor samvitsla hvernig vér búid höfum ofþ undir hann í dag. **U!** mörg tækisæri, sem ofþ á deginum framboðist hafa til góðs, eru midur hagnýtt enn vera skyldi, og fleirum þó að eilífu sleppt, mörgum heilla-sundum ónýtsamlega eyðt, margir dýrmætir velgjörningar þánkalaust af ofþ meðteknir og gálauslega brúfadir, eru í dag ónýttir á ofþ. **U!** mörgvísllegt er vort gálensi! allt þetta vitnar nú í gegni ofþ, hverfu þúnglega vér erum undir syndinafeld-

ir, hversu lítið ófs dag frá degi ágengt verði að fullkomnast í elskunni, í þacklætinu við þig, og hlýðniinni við þín bleskud bodord; til þessa hefir þú þó náðarsamlega sparad ófs í dag, og svo margga daga, sem vér lifad höfum; æ! gættu þó ekki í réttlætis dóm við oss, góði Gadir! fyrir þér er enginn maður, ekki hinn fullkomnasti jafnvel, réttlátur, heldur sýndu oss vægd og vorkun! þú vor Skapari! þekkir best, af hversu breiðtu verkefni vér erum gjördir! minnstu þinnar grunnlausu gæðsku í Kristi Jesú, og afplána allt vort rángætti! takni oss undir þína guddómlegu vernd og varatekt á þessari nóttu, og frelsa oss frá öllu illu, því vér vonum á þig. Amen!

Söstudags Morgun-sálmur.

Ragib: Sölin upprunnin er.

Gan til hóss alvald þitt, á mi mig sardi, af dúrsins dái' og miett, dug hressum nærði, líf, sem að lá, lítið ó sóstlör þinni; vernd þín, sem viðhéld mér, vottar, eg enn sé þér, minn Gud! í minni.

2. Því skal mín þacklæt sál, þér aldrei gleyma, hegðan, hjarta og mál, þess bod þín geyma; með ným dug, í dag þín fast ásetur, að stunda dygd og dád, Drottinn! gíf veikum náð, að breyta' æ betur!

3. Eg er í hættum heim', hans glis mig letur; en móð óvini þeim, aðstod þín hvetur; eg megna allt, ef þúin kraptur mig stýdur, lírt ef mér sendast vann, sýkra það apur kann, þitt fylgi, og fridur.

4. Aldrei yfregast þú, þann á þig treysti; vera skal

víska sú, von mín og hreppi; í qvöld eg mun, ást og náð lýsa þinni, að héldst mér á þeim stig, að óttast, Gadir! Þig, svo fríð og finni.

Söstudags Morgun-bæn.

Föfadur sé Gud og Gadir Drottinn vors Jesú Krists, og fyrir ham vor allra náðugi Gadir! vér birtumst nú fyrri þér á þessa dags morgni, gladdir af þinni miskun, og fagnandi af þínu hjálpræði. Vér þökkum þinni gæðsku fyrri alla þína fædurlegu velgjörninga, og þrifum þitt nafn fyrir oss veitta vörð og vernd á afslidinni nóttu. Í þínu nafni byrjum vér daginn og í fullu trausti til þinnar aðstodar, viljum vér óqvíðnir mæta dagsins þjáningum. Vér lifum í heimi, fullum freyftinga, sjálfir erum vér breiðfir, og vort hjarta táldragandi; æ Drottinn! yfirgefsdu oss því ekki, þín veiku börn, lát þinn ótta vera vakandi í oss, og þinn krapt fullkomnast í vorum vanmætti, svo vér aldrei vinnum það fyrri svifula syndariannar flémtun, að yfirgefa veginn þinna bodorda. O vor blesaði Frelsari og Talsmadur, Drottinn Jesú! bid fyrir oss þinn himnasta Fædur: að hann í dag og alla tíma, sem oss ætlaðir ern að dvelja í heimðinum, vilji náðarsamlega bardveita oss frá heimfis vöndu dæmum, sýnum og hneixlunum, svo vér franganga mættum víðlega, eins og á degi, ætíð vakandi og bidjandi: að föllum ekki í freistni. Vertu í dag í verki með oss, og lát vort hjarta réttfæðad finnað fyrri þér. Amen!

Sostudags Qvöld-sálmur.

Lagid: Gef þínt-trístri góðann fríd.

Gud Fadir! sem oss geymir vel, gæðsku mátt þínu
eg þrifa, þitt enn að losa ástar þel, og miskun
þinni lýsa, skal mín þacklát vanda vísa.

2. Eg sem þíns Anda ástgjöf hlant, er þínum
trygðum minni, veisell til þeirra vægða, er naut, vann
ei af miskun þinni, synd uppgæst mér enn eitt sinni.

3. Gud! hellog Vera góð og trú, Gud winn, Gud
fedra minna! frá móðurliði minnu vörslu, æ mætti' eg
verdur finnaft, í tölun barna teljast þinna.

4. Leid mig þitt endurlifnað barn, lát andár fríd
mig nara. Nú sofna' eg, Fadir gæðskugjarn! gef mér
þvíld tryggja' og vera, til dóms lát mig ei dúrlinn fara!

5. Fadir! oss hássa forða' og neyð, fel eg þér mig
og mína; þér treysti' og að mér tek þínu eid, trygd hef
eg reynda þína, aumum miskun enn munt sýna.

Sostudags Qvöld-bæn.

Þér þökkum þér, Drottinn alvaldi Gud! því þú
ert svo góður, að þín miskunsemi varir að
eillífu; fyrir hana erum vér enn þá í dag með
mörgum gæðum ríkfuglega blestaddir, og frá allri
neyð, fári og flisum völduglega verndaddir. Þér
tilbiðjum fyrri þínu augliti, og offrum þér aud-
mjúku hjartans þacklæti fyrri allann ríkdóm þinn-
ar gæðsku, vægðar og lánglundar-gæðs, er þú
hefir audshnt. oss í dag. Medraf, ó Fadir! í náð,
þessa ófullkomnu, en þó einlægu qvöldfórn vora,
þú heyrir gjarnan audmjúkar bænir, og fyrirlit-

ur eðli vort veifa barna = quak. Fadir! í þína völdugu umsjón felum vér nú aptur líf og sálu, hús og eignir, og allt það þú hefir ofs gífir. Drottinn! vér erum þín handaverk, og í Jesú Krísti fríðkeypt útvalin börn, lát ofs eðli glatast, lát engann hrífa ofs af þinni hendi. Umkringi ofs þín guddóms nálægd, svo að hvert vér sofum eða vökum, lifum eða deyum, séum vér þó þínir. Gef ofs, ó Jesú! vært að sofa í þínum fríði; að vér á morgun gladir uppvakna matsum, til að viðfrægja þína dýrd, þaðan í frá og að eilífu. Amen!

Laugardags Morgun = sálmur.

Dagid: Þeirris Stórir forsjón sasta.

Dagur anstur: lopt uppljómar, ljóssins Derra! dýrd sé þér! mikla vernd og milda dóma, missun þín ofs jafnan tjer; morgunrodans blíðri brún, blesud eun nú gleður hún. Af sang upprisum sælir og gladir, að sýngja lof þitt, hjartans Fadir!

2. Ekapari þared lýds og landa, lífa og heilsu veitir hnofs, láti hann saunleiks ljós og anda, leida, skína og styrkja ofs, að þjóna sér í þeirri stétt, þar hann hefir ofs í sett; sérhvert bál, sem mér kann mæta, missun virðist hans að bæta.

3. Gud! hvað sem í öllum áttum, ofs til heilla flapadit þú, eptir sínum edlis háttam, eðli vora far; sæld nú, gef ofs þenna góðann dag, góði Fadir! Já vorn hag, ofs þín blesud gæðska geymi, gæðin full í þerra helmi.

Laugardags Morgun-bæn.

Allt hvað andardrátt hefir, losi Drottinn eilíf-
 lega! já, þakka þóum og þrifa hann, mín
 sál! á þessa dags morgni, sem verid hefir sól og
 skjoldur yfir þér á umlidinni nóttu! Drottinn! þú
 lætur ekki af að gjöra vel við oss, daglega er þín
 mistun ok, hverr dagurinn segir það öðrum, og
 hverr nóttin kunngjörir það annari; því skyldum
 vér þá þegja? vér, sem frá móðurlífi, allt fram
 á þessa morgunstund, reynt höfum þig trúfastann
 verndara, Fædur og forsvor? æ! að þessi upp-
 rennandi dagur mætti nú vekja vörn anda til
 verdugrar þaklætið losgjörðar þínu nafni, fyrir
 allar fædurlegar velgjördir, sem þú veitt hefir oss
 í nótt og alla umlidna viku, þó vér höfum þrá-
 lega syndgæd í gægu þér, og vanrækt skyldu vora.
 Gæti með oss lýst og frapta til að endurkaupa trú-
 lega tíðina í dag, að umbæta það, sem á vikunni
 forðum höfum, og að elska þig því heitara, sem
 þú fyrirgefur oss fleiri afbrot. Gæf oss á þess-
 um seinasta vikunnar morgni, svo rækilega að
 minnast vors upprisu morguns og endurlífsgunar-
 dags af grófunni, að vér lifa mættum þenna dag
 og hvern dag hédanaf, eins og hann vera ætti
 vor síðasti, og vér að komanda morgni búast
 ættum við að uppvakna til óförgengilegs lífs, og
 heyra vörn dóm. Amen.

Laugardags Qvöld = sálmur.

Lagid: Kom Andi heilagí.

Til hafs sól hradar sér, hallar út degi, eitt skeid,
rúm endast hér, á líffins vegi.

2. O Gud! hvert annad nú, eun þá vor bíður,
anglýfir engum þú, óðara' einn líður.

3. Nóg er að vitum vel, vort líf að endi, og að
það eins og hel, er þér í hendi.

4. Að um oss annat sé þér, að sért vor Zadir, hug;
hraustir vitum vér, vissu nóg það er.

5. Þó dagfins stundum skeid, skjótt fram að nóttu,
brátt heunar líður leid, að ljófri örtu.

6. Evi lífid braut er breid, til bana líffins, og
dauðinn eins er leid optur til líffins.

7. Evi lífa sérhvert á, sem sálust egi, en andast
eins og sá, sem aldrei deyí.

8. Í þína umsjón nú, ástríki Zadir! felum líf, byggd
og bú, blundum svo gladir.

Laugardags Qvöld = bæn.

Lífnsamur er Drottinn, þolinmóður og hárta góð-
gjarn, sem í dag og alla umliðna viku, hefir
oss og allt vort svo dásamlega verndad og bles-
ad, að ekkert hrestur á allt það góða, sem hann
hefir lofad oss, og vér höfum verið hressilegir til
að byggja. Lofað sé hans dýrðarfulla nafn að
eilífu, sem enn þá auðhýnt hefir á oss stærð sin-
ar mistunar, aukid þorn náðar frest um eina viku,
og á henni yfirauðid oss margfoldum velgjörðum

í vöku og svefni, með björg og blesun, hlífð og vardveislu, heilsu og hamingju, fyrirgefð og margar syndir, veitt og margföld gæði og marga uppörfun til egin farsældar eblingar, til að verða vora sáluhjálpi með ugga og ótta, með dygd og gudhræðslu. **Æ!** hvað erum vér, Drottinn! og hvað eru vor verk þess verð, að þú svo mildilega hefir breytt við oss og fædurlega leidd oss hingad til, já, vilt nú framvegið gjöra oss til góða? hversu ófullkomin er þó ekki vor dygd? hversu alvortulitil vor betran? hversu fædd vor elsta og vort þaðlátí? hversu hvíkul vor hlýdni? hve ávartarlítill vor gudræfni? **Æ!** allir vér brjótum margfaldlega! snúi þó samt ekki frá oss þinni náð! fyrirgefðu oss ekki, því þá erum vér glataðir. Fyrirgef oss allar vorar misgjördir, allar dagsins syndir og vitunnar vangæfslu. Misskuna oss og heyr vora bæn, sakir þinnar grunnlausu gæðsku og óbrigðanlegu náðar fyrirheita í Jesú Krísti vorum Lausnara. Í hans nafni leggjum vér oss óhultir til hvíldar. Í hans nafni treystum vér því, að þó þessi nótt verða ætti vor síðasta, muni dauðian sjálfur snúast oss, fyrir hans dauða, í blesadann værdar-blund og æðfílega lausn og frelsun frá allri eynd og mædu; þá erum vér elíflega sælir. Amen!

2. Daglegar Bænir.

Bæn á Sunnudögum.

Gilfi Gud vor Fadir á himnum! vér lofum þig og þökkum þér af hjarta fyrir allt gott, sem þessi dagur og allir aflifadir hafa oss fært frá þíni mildu fœdurhendi; meir er það enn það metid verði, og fleira enn vér fáum það talid; þó er sú þín mistunin mest, að þú, fyrir Jesúm Krist vörnlausnara, gífir þessum oss, brotlegum mannskepnunum, djörfung til að kalla þig vörn Föður! Ó! hvílkann hjærleika þú hefir oss, auðsýnt, að vér megum kallast þín börn. Já! sem Fadir hefir þú látið til vor tala í þínu orði í dag, látið vara oss við vondu, en hvetja til að vera góðir og stunda gott, svo vér gætum orbið góðs njótandi hér og síðar. **U!** lát nú þitt ord, heilagi Fadir! helgast á oss, og helga oss hjálfur í samuleifunum, í dygdinni og öllu kristilegu dagfari, að vér lifað gétum þér til lofs og dýrdar, rósamir við þá traustu sannfæringu: að þegar vér kostum kappið um að vera eins og þú vilt vér séum, þín góð og auðsveip börn, munir þú, sem trúlyndur Skapari og besti Fadir, allt vel til vor gjera, og að lyftum meðtaka oss, börnin þín, í himnaríkis sælu, til að lifa þar og lofa þig um aldir og að eilífu. Amen!

Bæn á Mánudögum.

Bér hefjum vörn anda í hæðirnar til þín, eilífi alheims Hofuindur og Stjórnari! og í Jesú nafni bidjum: æ! lát þitt ríki, þína dýrd og dýrkun, sannleika og dygd, eblast og útbreidast vor á medal, í vorum húsum og hjörtum. Rénn oss þín réttindi: að vér stundum að gjöra öll vor verk með vöndudu hugarfari, með dygd og góðri samvitstu, eins og þína þjónustu fyrir þínu augliti. Þinn góði Andi, ó Jesú! fridar-, kjærleiks- og eindrægðis- andi, búi í vorum hjörtum, styrki vorri umgengni, og farsæli vort húsfélag, svo vér gladir og rósamir lifa mættum undir þinni stjórnun, vor Gud og vor Lausnari! gladir ydja það vér gjöra egum, og vor skylda býður, gladir lifa, gladir bida, uns vér áttumst hæfir að medtakast í þitt eilífa dýrðar ríki, Drottinn vor Gud! lofadur um aldir. Amen!

Bæn á Þriðjudögum.

Smetanlega miðid hefir þú, góði Gud! lagt til vor, þinna manusslépna, miðid í flepuninni, miðid í forðorgun, vernd og viðhaldi, en þó einna mest í því, þú géfir hefir oss vit á að vidurkenna þetta, að vidurkenna þig, eilífa æðsta Vera! vörn Skapara; allt sanuar, að þú vilt oss vel, ætíð þú besta; æ! verði því á oss þinn góður og náðugur vilji. Rénn oss eptir honum að breyta í þaukum, orðum og athöfum með vareygd og

vakandi samvitstu, þegar vel gengur, en þolgæði og stöðugri von, þegar á móti blæs; þá verður oss, sem þú vilt; vér verðum þá, fyrir reynsluna, fullkomnari og hæfilegri til ædri sælu nota, í því komanda og betra lífi, sem vor Lausnari Jesús hefir oss í ljós leidd, afrekað og fullvissað oss að líðnu þessu lífi. Amen!

Bæn á Miðvifudögum.

Vér andverpum til þinnar gæðstu, þú þrláti Gíafarinn allra góðra hluta! og í hópi þinna tallausu lifandi sképna, biðjum: blessa oss Guð vor Guð! og gef oss það vér dag hvern vísþurfum til lífsins vidurhalds, til nautnar, skjóls og svölunar líkhamanum, og til ánægju vorum sálum. Blessa vort hús og handabla, vora ydn og erfidi, svo vér lifað gétum nýtsamir í voru standi, oss og meðbræðrum þarfir; gétum með glöðu gæði og góðri samvitstu nýtt egin brauds í sveita vórs andlitis; gétum sýnt vorn góðvilja og vora trú ávartarsama við þurfaði, af því, sem þú gefur oss. Já, blessa oss það þú útbýttir oss! gef að vér þyggjum það, handtérum og notum sem þínar gáfur, með greind og guðræfni, ánægju og þaðargjörð, þá verður það oss nægilegt, notagott og blefsað, fyrir líkhama vorn og sálu, í Jesú nafni. Amen!

Bæn á Símtudögum.

Med bljúgum og ydrandi anda aföllum vér þig ó Guð! þú brotlegra manna eilífi mistun.

ari! vidurkénnum þér vorar margföldu ávirding-
ar, með hverjum vér svo þrátt höfum gjört oss
ómaklega þinnar náðar, og í Jesú nafni biðjum
fyrirgefningar á þeim. **Æ!** lífsfami Fadir! þú
þekkir vort stádlitla mannedli; þó vér optast höf-
um viljann, opt lífa vitleitni til ens góða, brest-
ur oss tíðum árcædi, tíðum lífa stöðuglyndi til
að framkvæma það. Þorkénn vaumætti vorum;
samverka vorum vilja, og ávarða þora vitleitni,
að láta af illu, en læra gott að gjöra. Þitt
dæmi, vor ljúfi Fausnari! hvetji oss, og þinn andi
styrki oss til að fyrirgefna og unna þeim góðs, er
við oss kunnna afgjöra, svo vér fáum kómist sem
næst þínum fótsporum, líkst þér í mannelsku, og
eptir þínu orði og fyrirheiti verid fullvísðir um
fyrirgefningu þorra synda. Amen!

Bæn á Föstudögum.

Ganni, trúfasti Gud! þú fullkomnasti! þú besti!
vor hjartans unau sé sem tíðast um þig að
þenkja, þín verk að skóða, þinn vilja að stunda, og
þína vegu að rekja, svo vér ekki leidumst í freistni;
ekki látum oss tæla af villtra fýsna og vundra
dæma ginnstingum; ekki efumst um, að öll þín
stjórnun er vís og góð; allir þínir vegir einaber
mistun og trúfesti. Veid oss eptir þínu ráði og
í þínum sannleika, að vér lærum rétt að meta
stundleg gæði, svo að brúka heiminn, að vér ekki
misbrúkum hann, ekki spillum þínum góðu gáfum,
né meidum sjálfa oss. Styd. oss og styrk með

þínum fraytti gegn freistinganna ofurebli, að vér ekki föllum, heldur fáum stöðist, varðveitt trúna og góða samvitstu til æfiloka; þá er öðs víss sigs-urfransinn eptir þínum fyrirheitum. Amen!

Bæn a Laugardögum.

Þor hjálp stendur í þínum höndum, þú almáttugi himins og jardar Ekapari! — æ þann hugsvalandi þánka! — því vongladari vogum vér að biðja: mikla nú, góði Gódir! á öðs þínn mátt og þína mistun, og snú frá öðs öllu því, sem þú einn þeckir að gæti orðið öðs til skada á sölu edur lífhoma, æru edur velferd. Gæðu öðs vitsmuni til að framganga forsjállega í heimi þessum; engum gæfa hneirlun, engann skada í nökrum hlut, en vaða jafnan yfir samvitstu vorri; hún fylgir öðs lengst; hún gétur bæði glædt og líka skodad öðs mest. Þetta skyldi öðs aldrei gleymast, hvar sem vér erum stöðdir, eða hvað sem vér gjerum, því þá gætum vér lifað öruggir í fullri trú og von um, að þú, vor trúyndi Ekapari! munir leida öðs flaklaust gegnum lífsins hættur og torfærur, og lofs frelsa öðs frá öllu illu, en hjálpa öðs til þíns himnests ríkis, því þú einn megnar öllu að eilífu. Amen!

3. Hátíða Bænir.

J ó l a B æ n.

Þof og dýrd sé Gudi í hærstum hæðum! sem
 eptir sínu óransakanlega vísðóms- og mist-
 unar-ráði, hefir frá eilífo fyrirhugað oss syndug-
 um mönnum hjálpar-medal í sínum eingétnum,
 elskulega Syni, Jesú Kristi, sem í uppfyllingu
 tímans er af Föðursins flauti útgenginn, fæddur
 af qvinnu og logmálinu undirorpinn. Þof og
 heidur sé þér, Guds eingétni Sonur! þú Föðurs-
 ins dýrðar-ljómi og sanna ímynd hans guddóms
 vörn, sem oss ert í heiminn sendur og gífinn til
 réttlætis, vísðóms, helgunar og eilífrar sáluhjál-
 ar. Velkominn vertú oss þinni Kristni! sem af
 þínum guddómlegu lærdómum helgud og upplýst
 er, til að þekja á hvörn hún trúir og þá sælu
 arfleifd, sem oss öllum er, fyrir þína holdtekju
 og bingabburd, innfígud í von eptirkomandi gæða.
 Velkominu vertú oss, ó Jesú! vor blódtengdi
 bróðir, sem með þinni bleskæri fæðingu, blessað
 og helgud hefir vora fæðingu. Þú gjörðist veift
 og hjálparþurfandi barn eins og vér; þú ert oss,
 að öllum spadolausum breiðleika, líkur orðinn, þú
 vilt því bera vorlaussemi með oss, þínum bræð-
 um, og styrkja með þínum fræpti í öllum vorum
 breiðleika. Blessud og hátíðleg veri oss þín
 fæðing! veri hún svo auðvirdileg, sem hún ann-

ars var fyrir heiminum; hún er of þó, sem trú-
um á þitt nafn, dýrðlegt fridar-merki milli
Guds og manna, já, ríkingleg blessunar lind allra
gæða, tímanlegra og eilífra. Vér náðægjum of
í þaukum þínum Fæðingar stalli, og tilbiðjum
þig, heimæis Lærimeistara! gíf of að fylgja
þínum sannleika! vér ákallum þig, vorn saluhjálp-
ara! gíf of að standa stöðugum í þinni víður-
fenningu og Guds ótta, allt til æfiloka! vér þris-
um þig, vorn Dómara! æ! gíf of svo hér á
jörðu að taka þinni fæðingu og fæðingar notum,
að vér á síðan fyrir þínum dómi, álíkast mætti-
um verdugir að innleidast í þína dýrd, og þar
undirtaka og samþingja með öllum himneskum hýrðs-
fveitum, Englum og útöldum, þínn lofgjörðar
þris að eilífu. Hallelujah!

N ý á r s B æ n.

Gilífi aldanna Fæðir! hjá þér eru þúsund ár sem
einn dagur, og einu dagur, sem þúsund ár;
þína aldur er æ hlun sami, en of flýtur hvert dag-
urinn, vífan, öldin, nær tíman og eilífðarinnar
aldamótum, nær enda vors aldur og dóminn.
Döfluga straumur tímans hefir, bradar en vér
alvarlega fengum aðgáb, borid of enn þá áframt
um eitt ár, nær þessum of markverdu takmörkum.
O vor Gud! óttaslegur rennum vér augum til
umlidna ársins og þessara takmarka; árid útrann,
en vér blygdumst að líta til þessa af of mis-
brúfada tíma. Vér meðtókum af þinni Fæður

hendi allt það gott til sálar og lífs, sem þín
milda forsjón sá ofs fyrir bestu; flestir nutu
heilsu og hagsældu, ánægju og nægrar atvinnu;
flestir rifuglegrar bleðsunar af lopti, jörðu og þotnu-
um, og bleðsunar í stormum og útréttingum. Þitt
ord vakti ofs af andvaraleysinu, lýsti ofs á dygd-
anna veg, og hvatti ad skunda hann; en vér dauð-
heyrðumst við þíni raustu, og adhylltumst öllu
framar heimins fláradu ginningar, meðtókum þitt
örkæti og fædurlegu bleðsun þaðarlitid, og virðt-
um allt þettað sem smámun; þínar bændingar með
kaldsinni og döfinleika, þitt lánglundar-gæd og
miskun með uggleysi, ef eeki með forherðingu. **Æ**
þor Gud! viljir þú í réttlætisdóm við ofs ganga;
Drottinn! hverr fær þá stadist? viljir þú með
árinu enda vora daga og þína það við ofs, með
hvílkri skélfingu mættum vér þá eeki horfa fram
ad því óttalega, sem á éptir færi? en—vér bid-
jum, líknsami Gadir! og vitum þó eeki hvers bid-
ja ber — vér fulltræystum þínni miskun, ad þú
sjáir vægd vorum, vondsku háttum stórum; ad
þú með velþóknun meðtaka viljir þá veiktu lof-
gjörð, sem vér nú við þessi áraskipti af innsta
hjartans grunni framberum sambuga fyðir þig.
Æ! eitt lof og ódauðlegar þaðir séu þér, þor
Gadir! fyrir alla þína trúfesti og miskun við ofs,
alla þína dásömu handleidflu á ofs um aflidid
ör. Vér bidjum og fulltræystum þínni forsjón,
sem allt hínagad til þessir ofs svo fædurlega annast,
ad þú á í höndfarandi ári, láfir þitt sannleiks ord

vera lampa vorra sóta, og ljós á vorum vegum, sendir þann sannavísdóm í vor hjörtu, þann vísdóm, að óttast og elska þig, fram yfir alla hluti. Vær fulltröystum því, að þú sem misflunar þig yfir öll þín handaverk, og stjórnar þeim öllum með svo mikilli umhyggju, að enginn titlingur fellur á jordu án þíns Gæðurs vilja, að þú sem talið hefir öll vor höfud-hár, og veitst á hverju vér höfum þork, og af hverju not, sem ofs er sjálfum hulið, munir, fyrir Jesú sakir, alla hluti við ofs betur gjöra. eum vér stynjum um að biðja; munir því blessa, vernda og varðveita ofs alla á fælu og lífi á komanda ári; blessa og styrkja, vörn Rómíng, og hans háa hús; blessa Kristninnar Höfudstéttir hjá ofs: Húisstjórn, Waldstjórn, Rénndóm; blessa einn og sérhvern meðal þinna mannskepna; blessa vort naundpreyngda Gæðurland með háganlegri og frjófíamri vedur-átr, jarðarinnar, haffins og vatnanna ágóða, landsins og líffins ávæxtu; blessa hvers og eins stork, ydn og sveita í ærlegri sýslun, vor ferðalög og útréttingar á sjó og landi; vernda og blómga réttshna kauphöndlun og viðskipti manna á milli; bjóða hafinu, að láta ofs sína audlegð og blessem í té; bjóða: að himininn ekki til lengdar, né til hallæris verði ofs sem járn, eða jordin sem kopar: bjóða smjöld og drepfóttum að ganga framhjá vorum veiflidaba og fámenna Sólna; bjóða hrygd og þjáningum þeirra, sem stynja undir sjálfdoms og mótlætínganna þínga, á þér þægl-

legri og vorum líðandi bræðrum hentugri tíð, að snúast í gleðiríkan fegnud; já, munir þessá lær-
dómsmentir vor á medal og alla framfarar við-
leitni í vísðómi og dygd, og lofsins þessá ofþ
alla með luckusælli rósemd og fríði; innbyrðis
fríði og ástíemi í voru landi; fríði á vorum heim-
ilum, að engin úfbúð né tvídrægni megi sundur-
flíta vor sameiginleg hjærleiks- og samheðnis-
bónd; fríði í vorum hjörtum; samvitkunnað dýr-
mæta fríði; þeim fríði við þig, sem allur heim-
urinn og hans glaunnur eðki fær gífíð. Rénn
ofþ svo að telja öll vor æfi-ár, mánuði og daga,
að vér vísir og forsjálit verðum, svo að brúfa
férhvært ár og þess daga, á meðan ný ár og
nýir dagar gefast ofþ, að vér óskáfíðir vogum að
mæta fyrir eilífðarinnar dómsstóli, að líðnum æf-
innar árum, með reikning fyrir brúfun vorra ára
og daga hér í heimi. Í Jesú dýrmæta nafni
bíðjum og vonum vér alls þessá, mildirífasti
Gud og Fadí! hans vegna muntu því fylla alla
vora naufpurft, eptir þínum dýrðar rífdómi.
Amen!

Þ á s k a B æ n.

Sendanlegar þakfir, dýrd og heidur séu þér, al-
valdi Gud! mikill að ráði og meftugur í
athofnum, þú sem með þínum volduga frapti út-
leiddir af dauðanum þínn mikla hirtir foudanna,
Drottinn Jesúm Kríft! vér lofum og tilbíðjum
þítt háleita nafn og þrífum þína; heilíusamlegu

nád, sem nú er opinber orðin öllum heimi, í vorð
Endurlausnara dýrðlegu upprisu. Nú hefir þú til
fulls auglýst hann að vera þína eingétinn Son,
heiminsins Lausnara, ljós og lífgjafara; nú er hans
Þærdómur og Evangelíum innsígladur og staðfest-
ur guddómlegur sannleiki; nú eru öll þín fyrir-
heit í Jesú Kristi uppfyllt og að eilífu sannud
að vera já og Amen! já, nú eru lífð og ódaud-
legleikinn í ljós leidd. Daudi! hvar er nú þinn
broddur og banvæna sigð? Jesús lifir! svo þó
vér deymum munum vér þó lifa, lifa með þér, ó
Jesú! lifa eilíflega sælir. Daudi, gróf og for-
rotnan! hvar er nú þinn sigur? Jesús lifir! og
hefir með sínum fríðþægjandi dauda og sigursælu
upprisu afmáð alla þína skélfingu, svo þú ert nú
ordinn vært hvíldar = og geymslu = herbergi til
dýrðlegrar endurlífsgunar öllum Guds börnum.
Nú kunnum vér, miðt í daudanum, sigrihrósandi
að sýnja þér lof, góði Gud! sem oss hefir sigur-
inn gífurð fyrri Drottinn vörn Jesúm Krist, já, vér
erum þess fullvissir, að þegar vér einungis kapp-
kostum að stríða undir þínum merkjum, vor upp-
rísni Lausnari! lífum og lífum eptir þínu dæmi,
svo munum vér að lyftum, sem þú, í þínum frópti
fá sigrinum haldid. Sé oss þín hátíðlega upp-
rísu miuning, ó Jesú! í dag fróptug upphvatning
til endurnýngar lífdaganna framvegis, svo þegar
vér til fulls aflæðast fáum forgengilegleikann,
að vér þá endurnýast ættum til veggislegs lífs
og sælufullrar flodunar þína dýrðlegu dásendar

verka, vor Gud! lofðadur og blefsaður nú hédan í frá og að eilífu. Amen!

Uppstigningardags Bæn.

Háleitlega heidradur og veggjamaður sértú af öllum túngum Engla og manna, Drottinn Jesú! sem í þinni dýrðlegu uppstigningu upphafinn ert yfir allt hvað hátt og háleitt nefnast má á himni og jörðu. Ur dýptinni upphæfjum vér vorn huga og sálu í hæðirnar til þín, og í heilögum hugleiðingum leitum þess, sem þar uppi er, hvar þú ert, vor bróðir, Jesú! Hverr vill nú framar áklaga oss, þín útvalin börn? þú Gud! ert sjálfur, sem réttlætir, hverr megnar þá að fordæma? þú Kristi! ert sá, sem líðid hefir og báinn ert, já, miklu framar, þú, sem upp aftur ert vakinn, þú, sem setstur ert til Kráptarins hægri handar og bíður fyrir oss. O! skyldum vér nú, vora stuttu hverru tíð, lengur leita vorri ódauðlegu sálu ánægju í svífulli syndarinnar skémtun, í gjálfi og heimsins fánýta hégóma, vér, sem egum sálufullann ódauðlegleika í vændum á himnum með þér, vor upphafði Lausnari! skyldum vér meta fallvölt stundar-gæði fyrir vort æðsta góða, og nidur-sökva oss í munadarlífi, en ekki miklu framar hafa vora umgengni á himni, hvar vor borgar-réttur er, og hvaðan vér væntum Frelsara vors og Drottins Jesú Krists? Þágangad hefir þú, ó Jesú! vísað oss veginn; drag þú vor hjörtu, laungun og vilja eftir þér í hæðirnar, svo vér

ættid gláðir af voninni hófum vorn huga festann á því himnesta, óförgengilega, eilífa, og leitum oss unadsemda með því, að gjöra oss æ hæfilegri og hæfilegri til inngöngu í þá sælufullu vistarveru, sem þú, vor Frelsari! ert undan oss genginn, að tilbúa oss með þér sjálfum í himnaríki eilíflega. Amen!

Þvítasunnun Bæn.

S þú sannheilagi guddóms Andi; Andi ráðs og skilnings! Andi vidurkenningarinnar og ótta Drottins! þú vor leiddogi og Þarimeistari til eilífs lífs! Þig lofum og dýrkum, þig ákallum og tilbiðjum vér á þessari dýrðlegu Hátið og Stiptunar degi Jesú Krists Kirku á jörðinni: uppföll nú vor hjörtu og vorn heilgíðm með þinni guddómlegu sérlegri náðar nálgæð, svo vor Guðsþjónusta mætti sté með réttum anda, og verða þér, vor Guð! vel þóknanlegt offur, í dag. Lát þinn allt megnanda frægt, sem völduglega útbrenjadi og styrkti Jesú Postula til einardlegrar sannleiksins vidurkenningar, lát hann einnig verkiandi vera í vörum hjörtum, að vér fásir og viljugir hlýðnumst og fylgjum þeim vidurkænnda sannleika. Upplýst vorn skilning, gef oss vísdóm, greind og djörfúng til að þekkja vondt frá góðu, dygd frá löstum; lýst og fræpta til að fylgja sannleikanum og elska hann; hugbrensti og alvörugéfnir til að yfirvinna sjálfa oss; allar freistingar, hræfni og hreðvissi og allt það, þér er mótsæðilegt. Dýna

vörn munn, huga og hjarta til að tala og þenkja um og viðfrægja þínar dásemdir. Helga vörn vilja til fúsrar framkvæmdar alls þess góða, er þú gefur oss freptu og meðöl og tækifæri til, svo vér með orði og verki í öllum hlutum orðid gætum verkfæri í þinni hendi, til að ebla Guds dýrd, verka vora sáluhjálp og styrkja til að rót-festa Kristindómsins fjærleiksbanda á meðal manna. **Æ!** helga þú oss í sannleikarum! viðhald oss í trúnni! hreinsa vorar samvitstur frá öllum daudlegum verkum! gjör oss freptuga, heita, støduga í bæninni, losgjördinni og þaðlátinu til Guds, ávartarsama í gudhræðslunni, þó góða í þrautumum, og vönglada í daudanum, að vér þá hafa mættum þinn vitniðburð grundvalladanu í vorum sálum um það, að vér séum Guds börn og erfingjar eilífs lífs. Bænheyr oss, góði heilagi Andi! þér sé lof og dýrd um allar aldir, Amen!

Bæn eftir Prédikun á Sunnu- og Helgi-dögum.

Lof og pris og þaðargjörd sé þér, mildirski Gud og Fadir! að þú létst oss, sem ráfudum í vanþekkingar- og villu-mirkum, uppreнна fagurt ljós þinna sannleiks orða, kénndir oss að þekja veginn til eilífrar farsældar, nefnilega: þig einann að vera sannann Gud, og Jesúm Krist af þér útsendann, til upplýsingar, betrunar og frelsis þínum mannaflépnium; kénndir oss að þekja

ja þitt vísðóms ráð ofþ til leiddréttingar, þínar ályktanir um ofþ, vorar skyldur við þig, ofþ sjálfa og vora meðbrædur; kénndir að þeckja vora ákvörðun til ævarandi gleði og ánægju, ef vér að eins hlýðnumst þínum fædurlega vilja, og kappkostum í öllu voru líferni að láta í ljósi ávortu verduga þinni þeckingu og dýrkun og trúlega fylgjum vorð Meistarara Jesu lærðómi og dygðaða dæmum. D! að vér jafnan létum ofþ hugfast, að laga allt vort líf eftir þínu orði og vilja, daglega að taka frammsörum í vísðómi og dygd, í stuttu máli: verða þér í fullkómlegleika æ lífari, þóknanlegri og verdugri til manna tignarlega nafns og fyrirheitinnar fullsælu með sjálfum þér. D! að síft þurfi rætast á ofþ: að Jesu lærðóms ljós hafi ofþ skínid, en vér þó frammar elskað vanaþeckingar og andavaraeyfisins mirkúr enn þetta stjæra ljós, hvers vegna Jesu af ofþ vanavirtu ord á síðan stuli dæma ofþ á effta degi, heður að þessi lífsins ord mættu verða þínn fraptur til vorrar sáluhjálpar. D Gud! þú þeckir það marga, er ofþ kann að tæla og afvega leida, vorn vanaþmátt og vorn breistleika; þín náð vorkémi vorum vanaþmátti, og þínn fraptur sé í vorum breistleika máttugur. Amen!

4. Missiraskipta Bænir.

Bæn í útgaungu Sumars.

Sgrípanlega eilífa Bera! vér tilbiðjum' þig, vorn Gud, vidurfénnum þig vorn Skapara, þóðum þér vorum Belgjörara, og ákellum þig vorn Födur! Þú hefir eðli látid þig vera án vitniðburðar þetta aflíðandi Sumar, helður enn endraræær. Þú hefir opinberað þig fyrir oss þína orlata gjafarann allra gæða, þæred þú veittir oss svo margt og mikid gott, gæst oss þægg af himni og frjóðsamar árstíðir. Þín blíða sól hefir skínid yfir oss, opt vanþæklata, án mann-greimar allis, allt bendir oss til þín, og lætur oss þreifa á þeim eilífa sannleika: Drottinn er allum góður, og hann mislunar sig yfir öll sín verk, jörðin er full af hans góðgírni. Já, misluna þig yfir oss, og sýn oss þína góðgírni framvegis, mildi Fadir! Þléssa oss þínar gáfur, þær þín orlætis hönd rétt hefir oss gégnum náttúruna; þléssa vorn Sumarsveita, öll vor heimilis faung úti og inni, sem þú gáfid hefir oss greind og fræpta í þínum ótta að abla oss, svo vér stæðist fánum Þetrarins óblíður. Þegar sólarinnar fægra ljós fer, við vetrarins komu, að fjarlægjast vorn kalda bústæð, æ! þá vertú fjálfur vor þræssandi vonar-sól og hlíðar-skjöldur. gégnum öllum sárum hugar-sorgum, öllum þæktum og óþæktum

háttasemdum. Þyrirgef oss tímans, lífsins og þinna gáfna misbrúkun! Þyri Jesú skuld heyr þú vora bæn, allt vora þorf og uppfyll hana, eptir þínum dýrðar ríkdómi. Amen!

Bæn í inngöngu Vetrar.

Vísðómsfulli aðdanna Stjórnari, vor Gud og mildiríki Fadir! Þú hefir flapað Sumar og Vetur; blíðt og stríðt, hverjutveggju þessu megnar þú einn að stjórna þínum mannstépnium til besta. Þinn vísdómur er óransakanlegur og þinn vilji dúbreytanleg gæðska, það er vor einka huggan þinna veikfu, alls - þursandi stépnar, sem með tímsanna straumi og tilfellanua blitúngum framleidum vora óvísu dagatolu, sem æfintýri. **U!** vér þekjum það og þekjum þína gæðsku, góði Fadir! sem veruðað hefir oss svo dásamlega, og varðveitt allt til þessa tíma, að vér ekki höfum, svo að segja, steytt fót vorn við steini. Þú hefir ekki einungis hlíft oss við öllum slisum oflíðid Sumar, heldur þar á ofan ríðuglega blessað oss af loptinu, jörðunni og sjónum, farsælt vora útvegi, og framboðid oss fleiri blessumargæði til ánægju og þarfa, enn vér höfum haft vit á að þyggja og færa oss í nýtt; já, alla vora nauðpurft hefir þú uppfyllt, eptir þínum dýrðar ríkdómi í Jesú Krísti, það vidurkennir nú vor sála með sonarlegu hjartans þaklæti, er vér þenkjum úti þína dúbreyttu guddóms vernd og viðhöndlun við oss oflíðid Sumar. **U!** vér höfum verid ómaklegir

þinnar náðar, er þú hefir oss í tje látið miklar gæðsku gnoðttr, og þó vér höfum ekki ætíð fengið vorar ómettanlegu, já, opt stöðlegu óskir uppfylltar, megum vér þó þrifa þína vísdómsfullu góðgírni, sem veitir oss það eina, er þú sjer oss fyrir bestu, og því bljúgir og ydrandi vidurkénna: minni erum vér allri þeirri mislunsemi og trúfesti, sem þú hefir auðsýnt oss, já, of óverdugir erum vér til að þora að vænta þess sama af þér framvegis. En fyrir Jesú vors bróðurs sakir, sakir þinna egin órjúfanlegu Guddóms fyrirheita, vertú oss framvegis náðugur á komanda Vetri. Ták oss að þér, sem Fadir, vér viljum vera þín börn, og sem börn felum vér oss með lífi og sálu og öllum efnum á þitt mislunar vald. Vertú vor blífd í hálfanum, vort hæli í naðunum, vor leiddogi á öllum vorum óvísðu stigum, já, vertú vor allra Fadir og Guð í Jesú nafni, í hans nafni biðjum vér, í hans nafni bænhæyr oss. Amen!

Bæn í útgaungu Vetrar.

Með glæðværum anda og loffhængjandi tungu þessum vér þig, vor Fadir og Herri himna og jarda! vor hjálp stendur í þínum höndum; þín mislun og trúfesti er stöðfest yfir oss, þínum skjújandi flépnun, frá endverdu heims, frá kyni til kyns, í stríðu sem blíðu. Vetrarins hörkur og harðvidri gjörir þú að þínum þénurum, hagl og eldíngrar að þínum feudiböðum, er kénna

ega ofð varúð og viturlega tímans brúkun; þú mentar ofð þannig, góði Guð! til æðri fullkomunar síðarmeir; þessi vegna þrífur vor sála þig, og þaðlát vidurkennir: allt er af þér með vísdomi nidurflípað, allt þitt ráð, öll þín stjórnan og vegir eilíf speki og gæðska. Þú ert verndari hins volata, sem ráðvöndur treystir þér; vort orugga athvarf hefir þú verið á tíma neyðar og mannauna þenna Betur, eins og allar umlídnar æfistundir, því skulum vér af hjarta á þig vona, og gleðja ofð við þá vísu: að þú fúslega hjálpar. Þú gefur Sumar og Betur, stin eptir stúr; þú tlyptar að sennu, en ofurgéfur þó eðfi daudanum. Lofaður sé Guð! sem leidd hefir ofð lífs og heila fram að þessa Betrar enda, forforgað ofð og frelsað frá mörgum þeðtum, en þó víst ótal fleiri óþeðtum hástafemidum. Fagna skulum vér því og glæðir segja: lofað sé nafnið Drottins að eilífu. Amen!

Þæn í inngaungu Sumars.

Þegsamad sé þitt dýrðarsulla nafn að eilífu, alvöldugi tímanna Stjórnari! þitt ord, Drottinn! er Samuleikurinn, og þín fyrirheit bregðast aldrei; þú býður, svo stéur það, þú skípar, og það stendur svo, þín stjórnan er dásamleg, og þín nidurradan í náttúrunni raðast eðfi um aldur og æfi; þú hefir skapad Sumar og Betur, ljós og mörkur, frost og hita, blíðt og stríðt, allt hefir þú það tilfett til þarfa ofð þínum stépnant; þú

viðdóms skipan stendur enn þá stöðugt; Beturinn er aflidinn, en Sumarid tekur við; lof sé þér fyrir lidnar lífs stundir! já, eilífar þackir séu þér fyrir hlífð og viðhald, björg og blessun, og allt gott ofþ veitt og gefid til lífs og sálar á aflidnum Betri! Því frammar, sem vér höfum verid komnir uppá þína náðngu varatekt, því áþreifanlegri hefir þú audshut ofþ hana; þú hefir hlíf ofþ fyrir verðskuldudu syndastraffi, fyrir slísum og líftjóni, engin almenn neyð hefir náð að granda ofþ, edur voru fjæra Födurlandi; allar Betrarsins óblíður, allar þínar födurlegu bendíngar til vor, hafa stýladar verid með nágvæmustu vægd og vorkunsemi, já, öll þín viðhöndlun, ráð og vegir yfir ofþ, hafa verid einstjær mistun og trúfesti; vér höfum spydgad, vér höfum verðskuldad reidd, en þú hefir audshut ofþ náð, æ! lát hana framvegis viðhaldast yfir ofþ í Jesu nafni! gef ofþ með nýu Samri nýa blessun! farsæl ofþ þínar gáfur, þitt lán og allar stépnur, farsæl vora útvegi, vort erfídi og atvinnu og allt það vér tókum ofþ fyrir hendur til sjós og lands, í þínum ótta. Bjód lopti, jörð og sjó að færa ofþ þína blessun, en gef ofþ með þacklæti og sonarlegri audmýkt, að taka við því öllu, hvert það verður mífíð eda lífíð, sem þín speki álítur þéanlegt að úthluta ofþ, til hagsældar og nota, af jörðneftum gædum þetta Sumar. Ebl hjá ofþ stöðugt trúndadartraust til þínnar forþorgunar, og varðveit ofþ frá óþarfa vylí og heidínglegri búfsorg. Þú,

vor himnaesti Fadir! veitst þvers vör við þurfum, uppfyll alla vora nauð þurfst, eftir þínum dýrðar ríkdómi í Jesú Kristi! Í hans nafni birjum vör glödir Sumarid; gíf að það verði oss blesð: unatríft og notafæl undirbúnings og fullkómmunar-tíð, til ríkfuglegrar uppfkóru á síðan í eilífsdómi. Amen!

5. Sakramentis Bænir.

Skrifta-málin.

Minn fjæri, verdugi Fadir í Kristi! eg bíð þú: að heyrna mína játníngu, uppfófa mína guðræfni, hugga mig með Guðs orði, og svo bóa mér sannýðrandi qvittun fýnda mína í Jesú nafni!

Eg aum eg fýndug manneffja játa almáttugum Guði og öllum hans fkrmerkfum, en afneita mínum og hans óvnum, fýnd og öllu ógudlegu athæfi. Lífa meðfénni eg fýrir Guði og þú, minn fjæri Fadir! að eg er fukur í óteljandi fýndum í gégna mínum Guði og Ekofara. Eg meðfénni, að eg hefí móti hans vilja og bóðordum brotíð í þaumfum, ordum og verkum, og þá fjaldan eg hefí rétt eínlæglega viljad gjóra það góða, hefí þó jafnan lóðað víð mig það híð

Þónda. **W!** þetta ángrar mig nú af hjarta, og vil eg því segja allra minna synda þérast, þeim af láta og vísja með rétttri trú og trausti til Guds miskunar, fyrir Jesúm Krist minn Laufnara. Eg endurnýja nú alvarlega það heit og loford fyrir Guds alskogna angliti og Þú, að láta mér daglega framfara í öllu góðu, eftir míns Frelsara dæmi, hvers þú og dauða endurmiansugn eg halda vil í dag; Gud virðist að gefa mér náð sína þar til í Jesu nafni. Amen!

Bæn fyrir Skriftir.

Ransaka mig, ó Gud! og prófa mitt hjarta! áf mér að þekkja, hvert eg hafi einlæglega elst að þig, og hvert eg hafi alvarlega látið mér vera umhugad um minn Kristinnám. Opna minn skilning svo eg læri rétt að þekkja sjálfann mig, að eg efi, mér til skado, dragi sjálfann mig á talar í því, sem mest ástund, í mínum sálhjálparsesnum, né gjöri lítið úr syndinum, sem þú hatar. Minn Gud! eg vil nú, fyrir þínum alskognu augum, ransaka mitt hjarta og mitt framferði; eg vil efi fyrr neyta hots og blóðs míns Frelsara, heldur ein eg með vissu gæti sagt, að eg sé hans sannarlegt barn, er framvegis vilji leitast við að hlýðnast og breyta eftir honum. Gef mér hér til aðstod þíns góða Anda, minn Gud! eg vil nú ganga fram fyrir þinn þénara og meðféma þér og honum minar syndir, æ! fyri þér fæ eg efi dulist; það mun fyrir þínum dómi á

sidan opinbert verda öllum Englam og mönnum, hverr eg er. Lát mig þó, minn góði Gud! ecki sölfja hjálfa'n mig, heldur með hræðislausu hjarta framkoma fyrir þig í dag og ætíð. Amen!

Bæn eptir Skrifur.

Lösa þú Drottinn, sála mín! nú em eg þess viss, að Gud hefir, fyrir mínis Frelsara Jesú Krists skuld, fyrirgefð mér allar mínar syndir, þegar eg að eins efur þau elsku og hlýðnis heit, er eg nú vörn mínum Skopara, eg hefi ecki ánnad forþénad enn straff, en Gud hefir ódýrt mér náð; hans Sonur er á krossinum dæinn líka fyrir mig, svo eg mætti lifa. Nú vil eg framvegis, til þóknunar mínum Gudi og Frelsara, sem svo mikid elskadi mig, hata allar syndir, og í öllu ástunda, að hlýðnast hans bodordum; þessu hefi eg nú lofsað þér, minn Gud og minn Frelsari! lát mig aldrei í minni umgengni gleyma þessu lofordi, þá verð eg verdugur bord-gestur við mínis Frelsara quoidmáltíð í dag, eg sæ þá fullvísu um minna synda fyrirgefningu, sem eg get huggað mig við í lífi og dauða, Amen!

Bæn fyrir Bergingu.

Svo syndugur, svo óverdugur, sem eg er, svo vill þó minn Frelsari unna mér þeirrar náðar, að eg má nú framkoma að hans hábordi, til að medtaka þar hans lífhama

og blóð, svo sem pant og fullvísu um minna
 synda fyrirgefningu. **W!** minn Gud! gæf mér
 náð til að kannaðast við, hversu grunnlaus þessi
 elsta er! Guds Sonur, sjálfur Fædurinn ljómi,
 briggist fyrir minnar syndir allt í dædum; Guds
 Sonur sveitir blóðinu undir minni og alls heims-
 ins synda sekt; Guds Sonur lætur sig fjöttra,
 spotta, húðstrýkja, þornum krýna og á krossinn
 negla, til að endurleysa mig, sem var hans ó-
 vinur; Guds Sonur leggur lífið út fyrir mig,
 er sekur var eilífs danda. Hversu dýru verði
 em eg keyptur! hversu öldungis heyrir eg, með
 öllum kröptum sálar og líkama, áninum Frels-
 ara til, sem svo heitt hefir elstað mig! með þess-
 um þaunkum vil eg ganga upp að þínu bordi,
 minn guddómlegi áðvinur! þaðlátur yfirvega þína
 ómetanlegu elstu til mín, og upperfa með heuni
 sjálfann mig, til að lifa þér hédanaf; styrk mig
 þar til, minn Gud! með þínum Anda í Jesú
 nafni. Amen!

Þæn eptir Bergingu.

S! hversu mikid á eg að þakka þér, minn
 Frelsari! eg gét ekki með ordum útmálad
 stærð þinnar elstu; eilíflega vil eg elsta þig, því
 þú hefir óútfegjanlega elstað mig. Þér hefir eg
 að þakka fyrirgefningu minna synda, Guds náð,
 rósemi samvitfunnar og eilíft líf. Lát mig ald-

rei gleyma þessum ómetanlegu velgjörðum! Hédan af vil eg flýa og forðast allar syndir, svo eg missi ekki aptur þína náð. Mín æra, mín unadsemd, mín ædsta sála sé sú: að elsta þig, hlýða þér, fylgja þínu dygða dæmi, og í öllum míns lífs athöfnum að gjöra það, sem rétt er og þér vel þóknast. Beit mér þar til náð þína og aðstod, svo megna eg allt fyrir þig. Amen!

6. Ferda Bænir.

Landferdamanns Bæn.

Góði Gud! þú verndarinn allra þeirra, sem á þig treysta! í þínu nafni áforma eg nú mína reisju; vertu mín fylgd og minn veggvísari, svo þann mig ekkert illt að henda. Þér fel eg mig nú og mitt áform, þú einn. Þannut að farsæla mín fyriræði; vertú mér mí og jafnan nálægur með náð þinni, og virðstu að greiða hvert mitt spör mér til heilla. Afoend frá mér öllum flisum, hættum og ólucku tilfellum, og ber mig svo á þínum höndum, svo eg steyti ekki fót mína við steini. Gef mér farsællega að útrétta mín erindi

í þínum ótta og eptir þínu bði, mér og min-
um meðbræðrum til nota, og leið mig svo heil-
ann og gladann heim aftur; þá vil eg þakklátur
þísa þína gæðsku, sem aldrei yfirgefur þá, er
þruggir fela þér sín efni, og í Jesú nafni setja
á þig einann trú og von. Amen!

Sjóferdamanns Bæn.

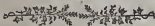
Almáttugi Guð! þú ert sá vísi og góði höfuð-
stépnanna Herri og undir einn minn Fadir!
í transti þinnar náðar-ríku handleidslu, byrja
eg nú, veit og hjálpar þurfandi mannsfépna, þessa
hættusömu sjóferð; þú þekkt best þær hættur,
sem mér og voru litla skipi þínar eru af óstöð-
ugu sjáfarins hafi, sem afmálar mér dauðans í-
mind á hverri öldu, er ris um kríng þessi veiku
skipsbord, sem bera mitt líf. **U!** vertu nú míns
lífs verndari, minn leiddogi og minn besta foru-
nautur! Því hverjum skyldi eg þora að trúa fyr-
ir mér, ef ekki þér, minn almáttugi Fadir og trú-
fasti lífgjafari! banna þú þínum fépnum, vindi
og sjó, að granda mínu og vor allra lífi, þá
hlýða þær. Gef oss forsjálega að gæta sjed við
öllum fyrirsjáanlegum hættum, af blindstérjum,
bodum, grynningum og öðru, en afvendi sjálfur
þeim óþekktu. Uppljóst þinnar mildu hendi, og send

þú osð þína blessun! bjóð sjáfarins afgrunni að opna sitt ríka skaut, til að uppfylla vorar nauðpurftir. Þér fel eg mig með skipi og varnadi, leidd þú osð alla farsællega, og vernda osð við öllu tjóni, þá viljum vér losa og prisa þína gæðstu, sem svo dásamlega annast sín börn. En sé það þinn náðugur vilji, að þessi reisa skuli verða vor dauðagangur, ó! svo gef mér og osð öllum vel viðbúnum að mæta voru síðasta. Í þínum höndum er vort líf, gjör þú við osð eptir þinni velþóknun, vertú að einð vor Fadir, og gef osð eilífa hvíld og sælu hjá þér, fyrir vorsð blessaða meðalgangara Jesú Krists forþénustu sakir. Amen!

Bæn um góðann Afgang.

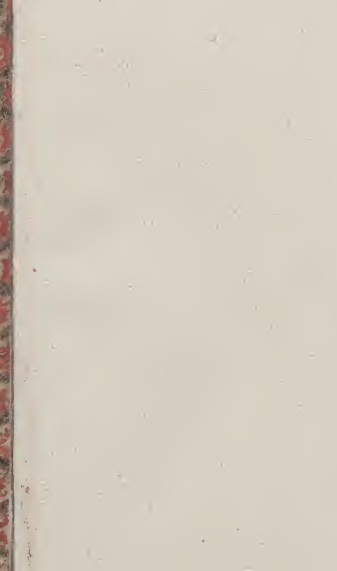
Misskunsami Gud og Fadir! þú einn ert Herra lífsins og dauðans, minir tímar standa í þinni hendi, þú hefir, eptir vísðómi þínum og gæðstu, áqvarðað minna daga tal, þar við hughreystir sig minn andi, er eg þenki frammi mína óvissu endalýkt; þú einn veitst hvað marga eða fáa daga eg á nú eptir ólífada; gef mér því varþegðarsamar að brúka og telja þá, því óvissari sem eg er um þeirra tölu og endalýkt. Eg veit að mér, einð og öllum mönnum er eitt sinn ásett að deyja, og þar eptir kénur dómurinn; æ! gef

mér víðlega að búa mig þar undir nú strax í mínum heilbrigðu dögum, svo eg lært fái að deyja, áður enn eg dey. Gef mér opt og alvarlega að þenkja um mína burtför, grófina, dómum og eilífðina, svo mun dauðans umhugsan aptara mér frá mörgum syndum, en gjöra ástundunar samann í því. sem gott er og ebla má mína sönnu farþæld; dauðans sífellda endurminning mun gjöra mig adgætnari um sjálfann mig, vareygdarsamann í meðlæti og vongóðann í mótgangi. En þegar min dauðastund lofs aðkémur, gef mér þá, ó Jesú! í krapti þíns dauða að yfirvinna allar dauðans ógnanir, svo eg mætti vel tilreiddur, með gladri von og óskélfri samvitstu stíla við þeim þenna og það allt, sem í honum er girnilegt, en innleiddast í þá sælu vístarveru, sem þú hefir öllum þínum trúu þjónum afrekað fyrir þinn dauða. Amen!











80-38

